

След / After

Когато влиза в павилиона, зрителят вижда екран: видео с работеща обикновена пералня. Кадърът е изолиран: виждаме само пералня, без помещение, въртящ се барабан. Чува се приглушеният шум на водата, стърженето на мокра тъкан, равномерният ритъм на цикъла. Звукът е равномерен, приглушен, механичен.

След няколко крачки зрителят навлиза между висящи платна, окачени на обикновени простори, като изпрано пране (екранът остава зад гърба му). Зрителят буквално се движи между тези простори. Платната-пране се спускат отгоре, развяват се леко, не образуват коридори, а поле на движение, в което човек се движи хаотично. Платната се разместват леко от въздуха и от присъствието на тялото. Те се докосват, разминават се, припокриват се – както при пране, окачено на простор и подухвано от лек вятър. Образите не стоят стабилно пред погледа, а непрекъснато се изплъзват от него. Тези образи се гледат отблизо, те обгръщат вървящият между тях.

Върху платната има изображения с черни очертания, без цвят. След изпиране тези очертания са с размити контури, избледнели, някои форми са частично доловими, други прекъснати. Това са изображения на хора, които се бият с пръчки; близък план на лица на викащи хора; огън-взрив и тълпа около него; плачещо лице – все в минорния регистър, сцени на насилие, агресия, заплаха, тъга.

Когато премине през тези простори, посетителят достига до края на залата – там има екран: видео на дете, което рисува. Разпознаваме същите изображения, които вече сме видели върху изпраните платна. Видеоето е без монтаж – детската ръка създава последователно 5-6 образа: хора, които се бият с пръчки; близък план на лица на викащи хора; огън-взрив...

Звукът на барабана на пералнята се чува още от входа. Екранът с работещата пералня е до самия вход.

Пред нас, още щом влезем, са изпраните образи. Посетителят започва да се движи между тези изображения – няма ход, те не образуват коридори, движението е хаотично. Тук звуковата картина се променя: изчезва шумът на пералнята машина, дочува се единствено платът, който се развява (от лек полъх, от хода на движещите се между просторите тела).

Когато посетителят достига до задната част на залата, чува звука от видеоето: детето рисува, писецът се движи по листа, шум от хартията, движенията на дрехата, ръката.

Посетителят едва сега разбира какво е изпрано. И се връща назад, по нов начин вече осмисляйки изображенията.

Посетителят ще види заглавието *След* и ще се запита: *След какво?* Проектът съществува между тези две значения на *след*: между действителността, регистрирана без филтър, и образа, останал след неговото притъпяване чрез повторение, чрез опит за прочистване.

От една страна – действителността, представена без цензура, без натиск, без политическа линия; действителността в минорния ѝ регистър, видяна от 8-годишно дете. Реалността не е интерпретирана, не е редактирана – реалността е фиксирана непосредствено. От друга страна – машинното пране, което не е просто метафора, а модел на социален механизъм: начин да се направи реалността по-приемлива, по-удобна.

Участник в проекта: Матилда Финци, 8-годишна. Тя е автор на рисунките (онези, които ще бъдат представени на видеото, без монтаж, рисувани една след друга 5-6 работи). Изборът на Матилда като участник не е основан на детската възраст като естетическа категория, а на позицията, от която тя наблюдава и регистрира действителността. Детската рисунка е избрана, защото тя не притежава механизми на идеологическа, морална или естетическа реакция.

Тази непосредственост е много важна за проекта. Детето рисува сцени от заобикалящата ни реалност – конфликти, агресия, уплаха, напрежение – не като социални теми, а като визуални ефекти, които присъстват в ежедневието му. Тя не коментира реалността, а я потвърждава, фиксира – буквално, схематично, лесно разпознаваемо.

Това, което възрастните *изпират*: възрастните превръщаме първичната директност в полузаличени следи. Това съответства на начина, по който обществото омекотява, приглушава, преформулира травматичните, минорните елементи от действителността.

Матилда рисува предимно с черен тънкописец, не с цвят. Това е нейният естествен начин на рисуване, ето защо тук нищо не е насилствено спрямо природата ѝ на творчество.

Списък на рисунките, представени във видеото и сетне – представени върху платната-пране: четири теми, разработени в 30 варианта (по броя на платната-пране). Темите са: двама, които се бият с дълги предмети/пръчки; близък план на лица – викащи, агресивни; близък план на лица – плачещи, тъжни; огън-взрив. Рисунките са с черен тънкописец върху обикновен бял лист.

Изображенията върху платната са в уголемен размер. Всяко едно от платната-пране (общият им брой е 30) се спуска с тавана и виси на въже – илюзия за обикновен простор. Всяко платно-пране е на отделен простор. Просторите не образуват коридори, а са разположени хаотично из залата: така, че платната да се развяват, полюшвани от лек полъх (безшумна машина, която ще ги развява) и движенията на посетителите. Окачването трябва да прилича именно на пране, не са сценография. Въжето е тънко индустриално, не декоративно (без естетизирана система за окачване). Всички простори са на леко разминаващи се нива (с разстояние на нивата – не повече от 30 см.).

Платната-пране са с около метър над среден човешки ръст и отдалечени от пода с около 50 сантиметра. Материята е плътна, платната-пране са така разположени, че няма видимост напред: посетителят трябва да преминава между тях – и за да стигне до задната

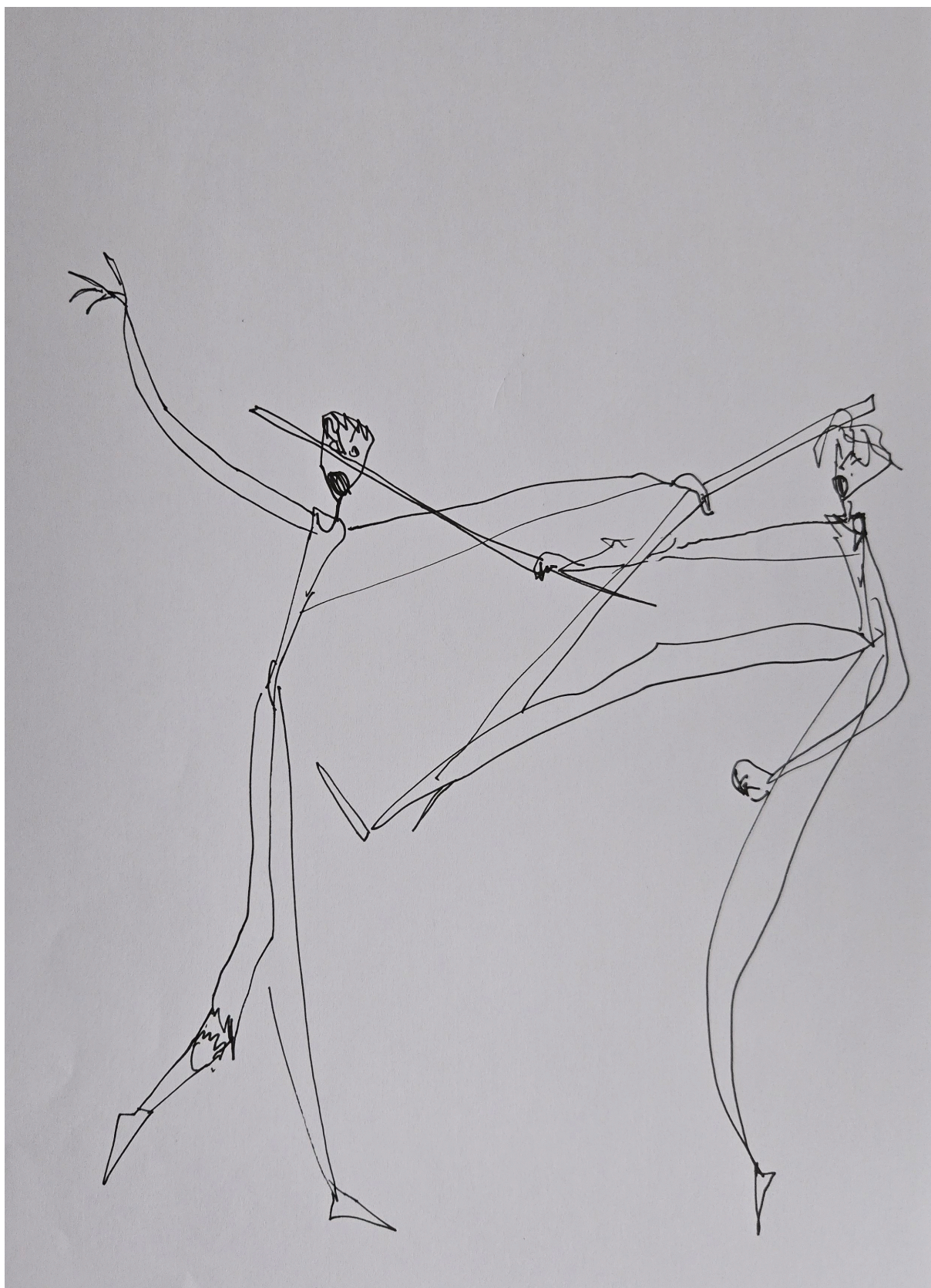
част на залата (където е екранът с рисуващото дете), и за да се върне към изхода (където е екранът с работещата пералня). Това минаване между платната не е лесно, няма проходи; човек тук не е на разходка, не се движи с лекота, както е в изложбена зала. Преминаването тук изисква усилие, често е свързано с дискомфорт, защото платната-пране се люшкат, трябва да се обикалят. Платната-пране не образуват нито коридори за преминаване, нито са във формата на лабиринт: те са зигзагообразно наредени, оставят усещане за хаос, щом се опита човек да се придвижи между тях.

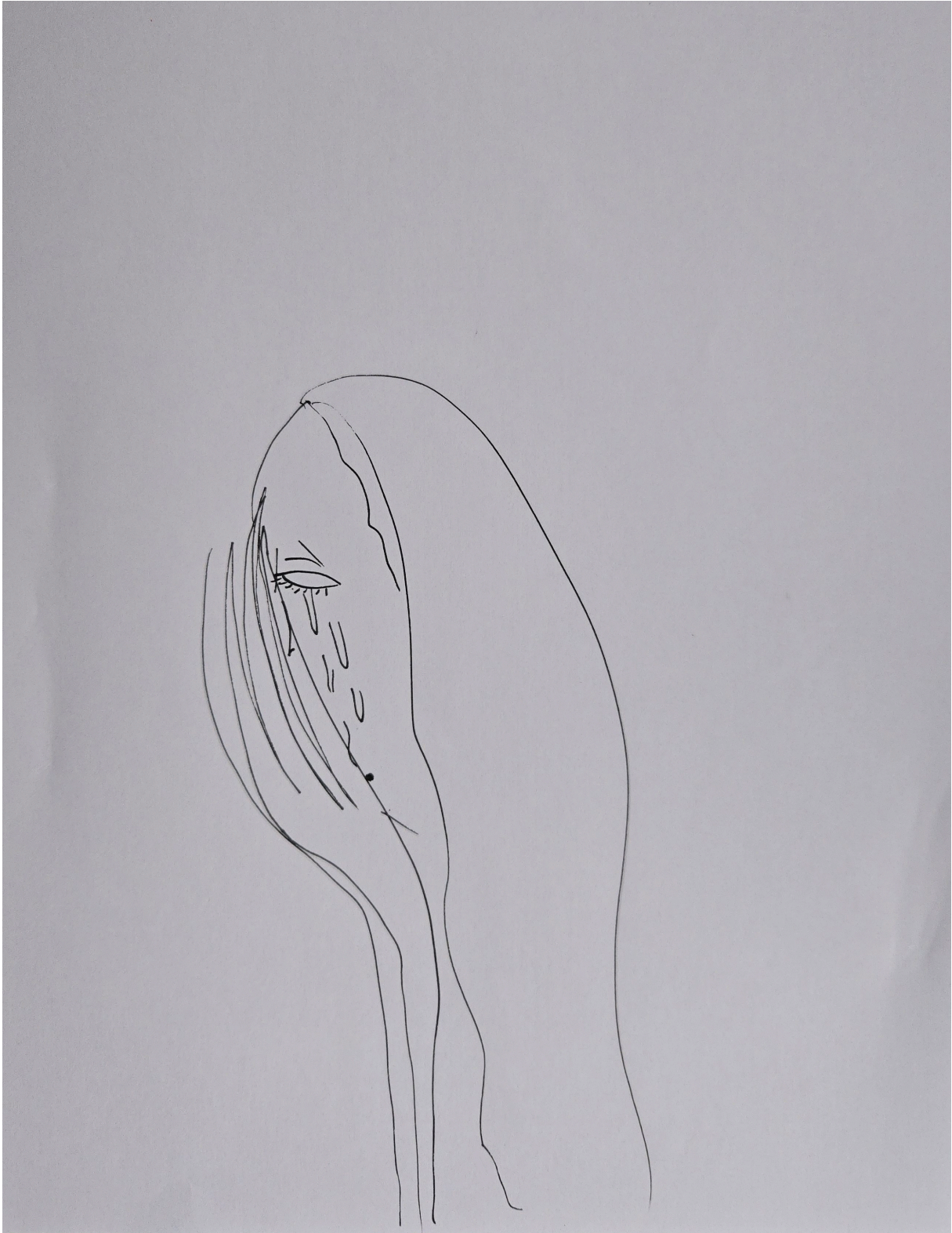
Платната-пране са от тънък, небял (леко кремав) памучен текстил, който се мачка, поема боя, старее при пране и изглежда битово. Важното е този материал да изглежда по-скоро като чаршаф, но не и като картина. Това не е платно за живопис. Няма обработка на ръбовете – без подгъване или много груб, почти фабричен подгъв с конци, които се разпускат с времето. Това е важно за цялостната концепция на проекта: платното, както и образите върху него, са уязвими, преходни.

Платната-пране леко ще провисват (както е на истински простор), ще бъдат закрепени така, че посетителите, които минават между тях, да не ги смъкнат – т.е. щипките ще носят декоративна функция. Ролята на щипките е да затвърдят образа на реален простор, не да захващат и държат реално платната.

Текстилните платна-пране висят свободно. Те трябва да се възприемат като временни, употребявани вещи, а не като експонати.

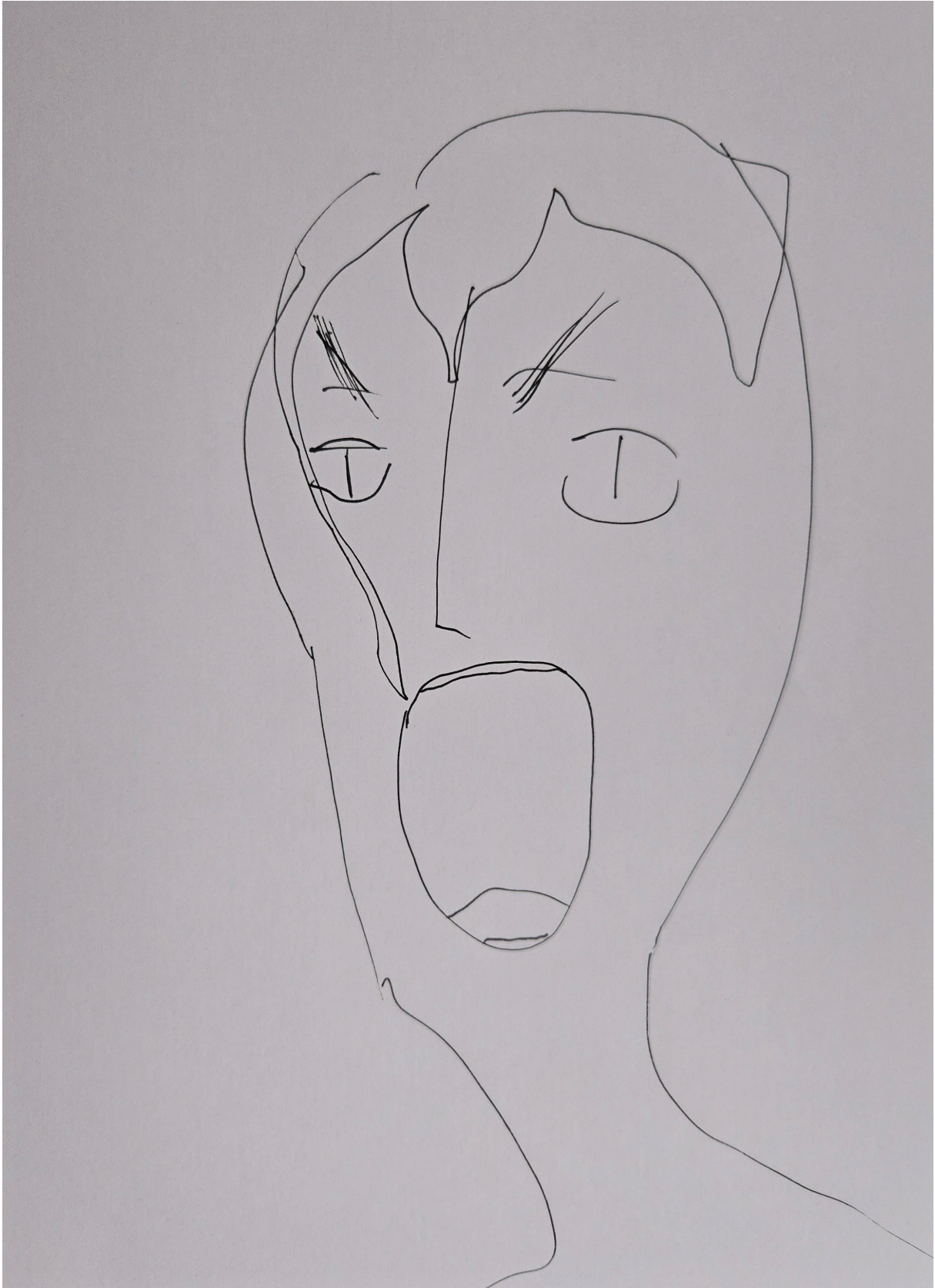
Примерни рисунки:

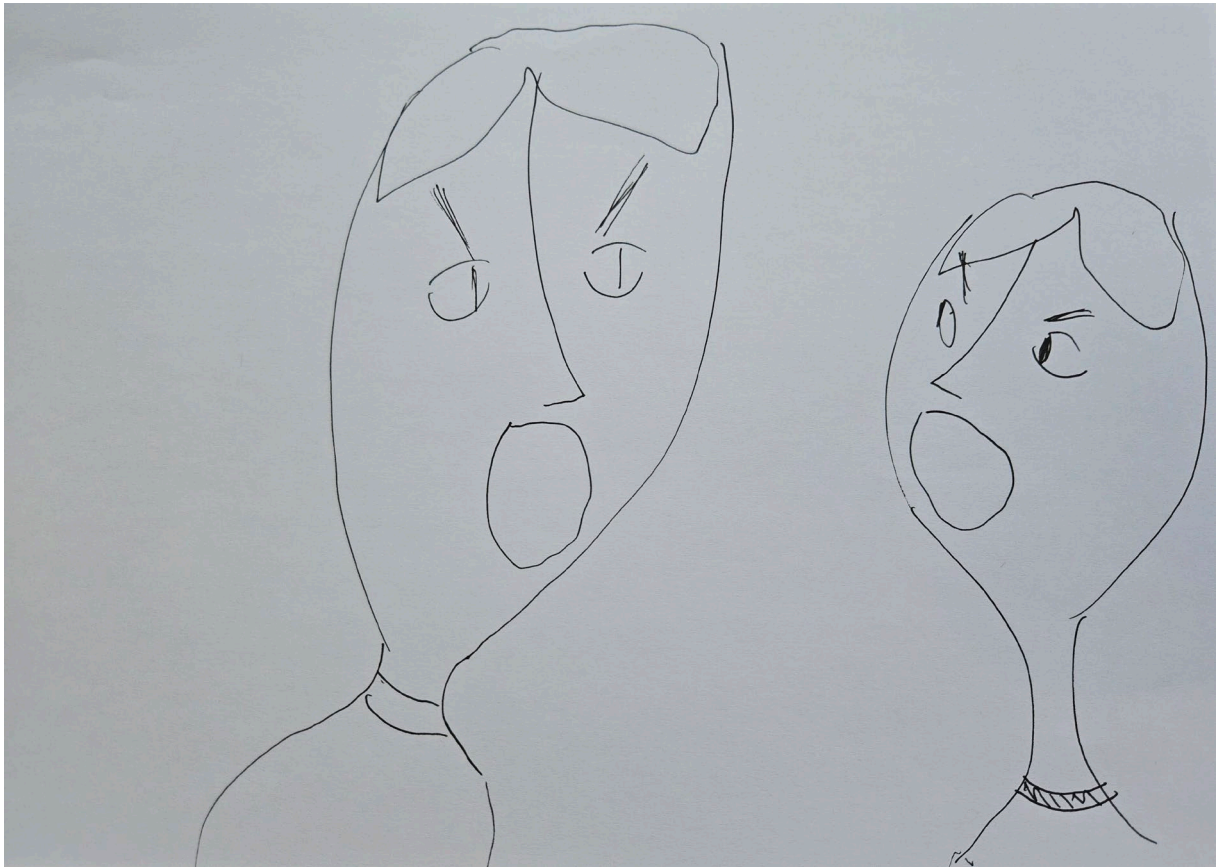

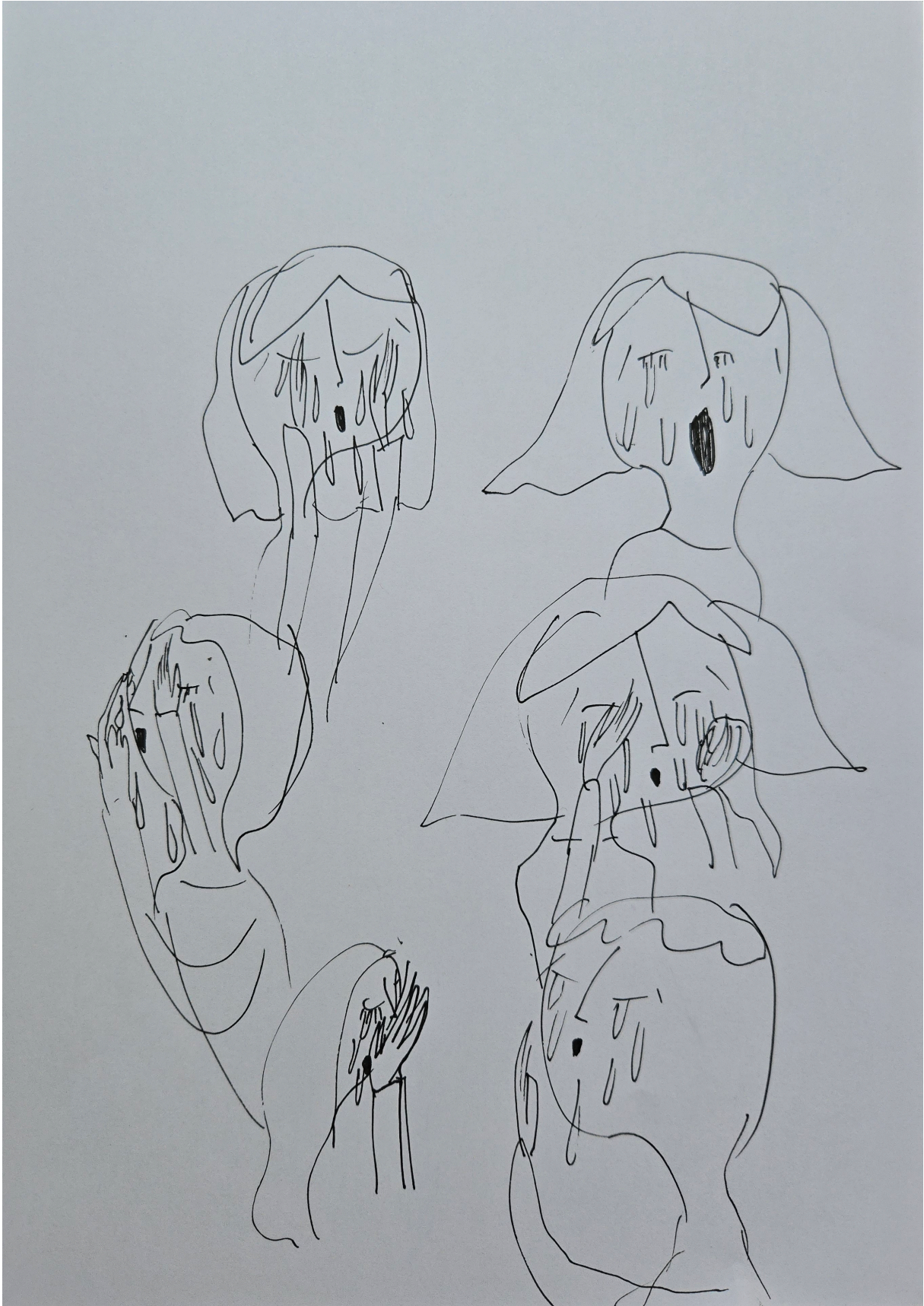

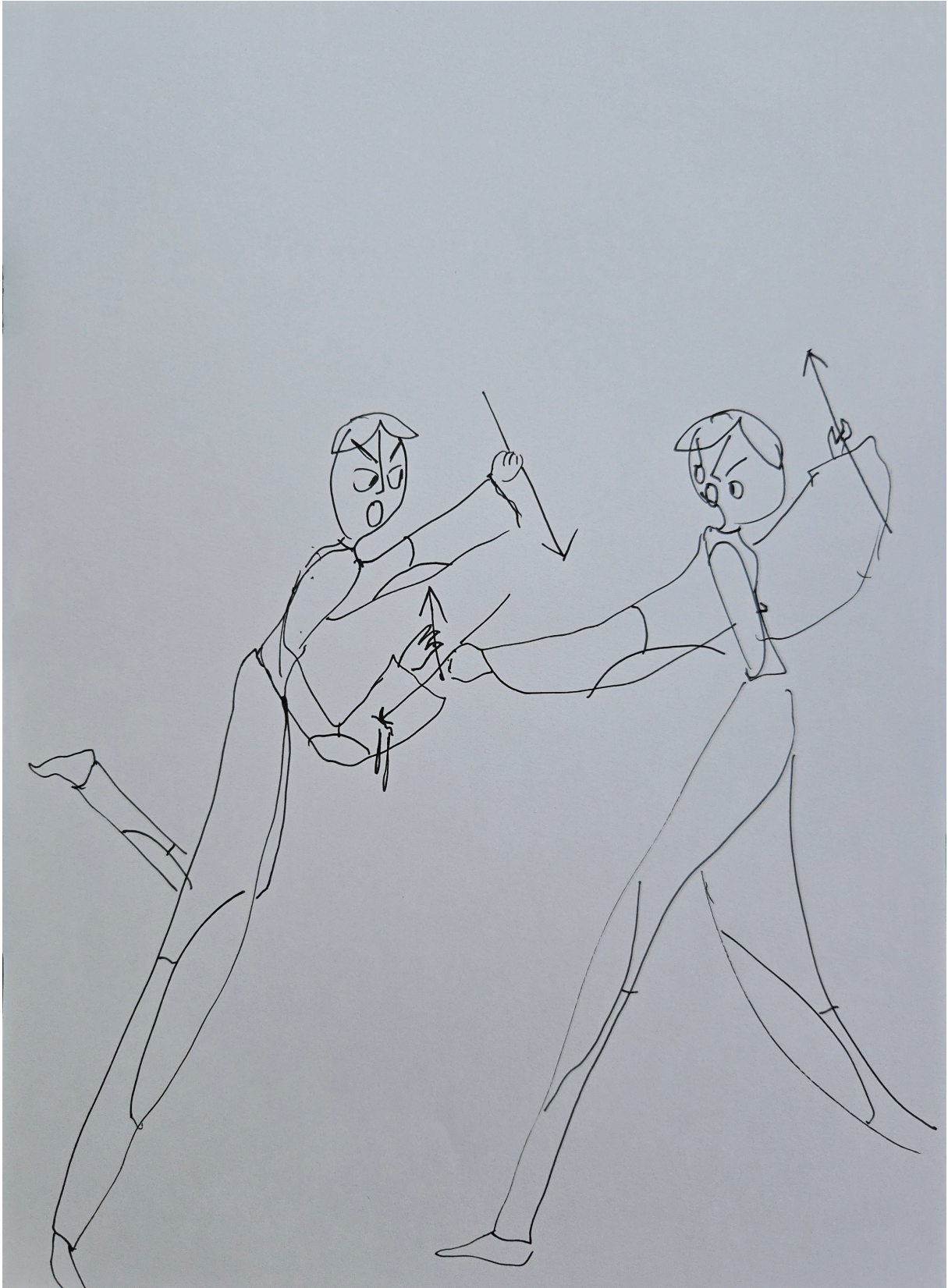
Визуален материал

Примерни рисунки и видео (видеото е предоставено във флашката)

Техническа информация

Експозицията е предвидена за затворено изложбено пространство. В нея се използват 30 текстилни платна, отпечатани с черни контурни изображения, окачени поотделно на тънки индустриални въжета, фиксирани към тавана. Платната висят свободно, на леко разминаващи се нива (до 30 см), без да образуват коридори, като движението на посетителя между тях е хаотично. В пространството са разположени два видео екрана – един при входа и един в задната част на залата – със самостоятелна звукова среда. Платната се раздвижват от лека, безшумна въздушна циркулация и от движението на посетителите.

Окачване / конструкция

- брой текстилни платна: 30
всяко платно:
 - отделен простор (въже)
 - фиксиране към тавана
- тип въже: тънко индустриално, не декоративно
- височини:
 - горен ръб: ~ 1 м над среден човешки ръст
 - долен ръб: ~ 50 см от пода
- разминаване на нивата: до 30 см
- фиксация срещу падане (щипките са декоративни)

Материали

- текстил:
 - тънък памучен
 - небял / кремав
 - без живописна обработка
- печат / изображение:
 - черни контурни изображения
 - уголемен формат
- липса на рамки
- груб подгъв или без подгъване

Видео и техника

- 2 видео екрана
 - екран 1: пералня – при входа
 - екран 2: дете, което рисува – в дъното
- видеата:
 - без монтаж
 - звукът е част от експозицията
- аудио:
 - локално разположен звук
 - постепенно преливане на звукова среда

Вентилация / движение на платната

- лека въздушна циркулация
- безшумна машина
- цел: леко развяване, не сценичен ефект